

[Gade]

en agitation for de tanker, der ligger i Spinelliplanen.

Jeg vil så sige til hr. Hans Hækkerup, at der findes under protest fra mit parti lidt kulturelt samarbejde gennem den samordningsaftale mellem Kommission og Råd og Parlament, hvor man uden den normale budgetprocedure kan lave projekter på pilotområder, på kulturområder. Derfor er det ikke helt rigtigt at sige, at der ikke er sket en glidning. Der er sket en glidning, og ratifikationen her er en yderligere glidning, og det kan socialdemokraterne ikke melde sig ud af. Jeg forstår udmærket deres dilemma, for det var en socialdemokratisk udenrigsminister, der skrev under på det her. Men man kan altså ikke i den sag komme godt af sted med det, selv om man kan meget i politik, somme tider også komme godt af sted med både at blæse og have mel i munden.

Stinus (RV):

Udenrigsministeren taler så smukt og argumenterer så godt for den europæiske mangfoldighed. Vi er enige om, at mangfoldighed er en god ting, og det er ikke mangfoldigheden, det radikale venstre er imod, men vi ser i forslaget, som det er formuleret, en stor risiko for udviklingen af et meget snævert, et meget begrænset Europa, som er sig selv nok. Derfor er vi imod forslaget.

Albrechtsen (VS):

Der søges fra mange sider bragt et hav af misforståelser ind i denne debat. Det forstår jeg i og for sig godt, for det, debatten drejer sig om, nemlig det konkrete indhold i denne Europafond, er der måske hos nogle af de borgerlige partier en ret begrænset interesse i at diskutere konkret. Det forstår jeg vældig godt, og så kaster man sig over VS og SF med fuldstændig horrible antydninger af, at vi skulle være modstandere af mangfoldigheden i Europa, at vi skulle forsøge på at lægge bånd på nationers og folkeslags udfoldelse på deres egne præmisser osv. Det er jo helt uhyrligt.

Det, vi kæmper imod, er en union, som vil harmonisere det hele, som vil ensrette, som netop vil begrænse folkenes, nationernes, arbejderpartiernes, alle mulige andres muligheder for i deres lokale områder, i deres land at virke på deres egne betingelser i et solida-

risk samarbejde med andre folk, med arbejdere i andre lande osv. Det er fantastisk, at man kan udtrykke forholdene på den måde, at det skulle være unionen eller EF, der var udtryk for mangfoldigheden, og os andre, der skulle ønske en indsnævring.

Det er der ikke grund til at sige meget mere om, men der var en enkelt bemærkning fra fru Elisabeth Krog, så vidt jeg har forstået, vedrørende den støtte, som forskellige partier og bevægelser modtager fra EF. Jeg vil meget gerne være med til at diskutere en fuldstændig afskaffelse af alle bevillinger i EF-systemet, selvfølgelig også inklusive disse bevillinger. Men jeg vil bare understrege den helt afgørende forskel, der er imellem, at forskellige partier og grupperinger modtager en støtte til, at de kan fremføre deres synspunkter for unionen eller imod unionen på mangfoldighedens præmisser, som man taler så meget om, og så dette forslag.

Det er dog til at leve med, at pengene bruges på den måde, og så bruger vi selvfølgelig også på linje med unionstilhængere en sådan støtte, men det må ikke sammenblandes med, at man som i denne sag opretter et helt ensidigt, officielt agitationsorgan for offentlige og for EF-midler. Det er noget ganske andet, og et forsøg på at sammenblande disse to ting bør ikke kunne finde sted.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg synes nok, at de, der fik denne debat til at skride, er dem, der er imod forslaget om at ratificere aftalen om fonden. Det var fra den side, spørgsmålet om unionen blev blandet ind. Jeg synes, at man skal holde sig for øje, hvad det er, vi taler om. Der er tale om at få startet en fond, som skal kunne modtage private midler. Der er ikke tale om officielle midler, når først fonden kører, husk det.

Bare én bemærkning om unionen, som jo er et mærkeligt taget begreb. De, der mener, at der er tale om ensretning, er netop dem, der er imod samarbejdet i EF. Vi, der går ind for samarbejdet, siger, at de unionsplaner ikke må føre til ensretning. Hvem er det, man skal fæste lid til, når man skal have at vide, hvad denne union bliver til, hvis den nogen sinde bliver til noget? Det må da være dem, der arbejder for den, dem, der vil noget